

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziramo na dotično naročilo.

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

§. 19.

Toliko nadlog trka raznim stanovom na vrata, da se jih le s težkim naporom otesajo v tej borbi za vsakdanji kruh. Res bi že zaradi tega treba bilo, da bi vsaj glede rabe materinskega jezika nobene skrbi, sitnosti in zaprek več ne imeli. Dokler ni bilo §. 19, lahko se je bilo uradom in šolam izgovarjati, da stari običaji ne dopuščajo, gojiti drugi jezik, marveč rabiti po stari rabi opravičeno nemščino. Odkar je pa stopil dokaj jasni §. 19. v življenje in moč, ne more se človek dovolj načuditi, kako se more pri javnih in cesarskih uradih še toliko nemščine mej slovenskim ljudstvom rabiti. Tukaj vidim v čisto slovenskem kraju in okraji razglas višje sodnije jedino le v nemškem jeziku, ondu berem dopis c. kr. okrajnega glavarstva na slovensko občino jedino le v nemščini. Danes dobim vabilo od šolske gosposke le v nemščini, včeraj me je povabil urad in hoče z menoj zapisnik v nem-

ščini sestaviti. Kmalu potem berem razglas deželne vlade le v nemščini, ali drugo povabilo c. kr. urada zopet le v nemščini. Tukaj vidim c. kr. uradnika, ki piše v imenu korporacije, sestavljene iz Slovencev le v nemščini višjemu uradu in enakopravni gosposki. Cerkveni in župnijski uradi pišejo ti skoro le v nemščini; privatne osebe delajo uloge dostikrat le v nemščini, pričakujoč ugodnejše rešitve na nemško pisano ulogo. Takih in enakih slučajev naštel bi človek v jednom kraju na stotine, v jednom okraji na tisoče; v celi deželi je na milijone skoro taci slučajev, kjer se brez potrebe piše v tujem, mesto v domačem slovenskem jeziku. Zakaj to? Ker §. 19. nihče verjeti neče, ker pred §. 19. nihče spoštovanja nema, ker je to tisti, skoro jedini §, na katerega se uradnikom menda ni treba ozirati.

V zadevi rabe jezikov na Slovenskem je menda dano večine uradom vse na prosto voljo. Mi vidimo, da nekateri c. kr. uradi rabijo nekaj slovenščine, vsaj nasproti strankam, drugi je rabijo malo, tretji skoro nič ne in nekateri pišejo kar naprej lepo po nemški, tako po nemški, kakor bi bili kje v sredini nemške dežele. Pri vseh uradih je pa brez izjeme tako-zvano notranje poslovanje nemško. S §. 19. se niti to do pitice ne ujema. Notranje poslovanje ne ostane „notranje“. Mnogo, kar se spiše z namenom, da ostane doma, v protokolih in aktih doma, v pisarni, v arhivu, mora večkrat na dan, roma v druge urade ali pride stranki v roko. Če tudi v istini v mnogih slučajih ne pride „v svet“, izda se pa izpisek, prepisek stranki. Kako se pa more to s pravnim čutom ujemati, če je originalno pismo v aktih nemško, prepis, izvod ali kaj tacega je po slovenski. V obče je krivo nemškega uradnega jezika to, da še nimamo izvršilnih zakonov k §. 19., ali pa to, da nismo dobili od osrednje vlade ukaza, ki bi se glasil: Uradi naj kar od kraja vse svoje zadeve pišejo v jeziku, ki se govori v dotičnem okraji. Potlej izgine do čisto uradni nemški jezik, ki je n. pr. na Kranjskem na svojem mestu jedino le v Kočevskem sodnem okraju za ondotne Nemce in v Ljubljani za nemški del prebivalstva.

Zdaj pa vidimo, da je v točki uradnega jezika nekako „brezvladje“. Ne rečem, da je slovensko

uradovanje s strankami prepovedano. Nijeden uradnik se zdaj ne graja, ako slovenski stranki slovenski odlok pošlje. Grajan pa tudi ni, ako jej nemški odlok pošlje, ker ga bode slovenska stranka, ta pohlevna ovca, ravno tako vsprejela kakor nemškega in morebiti dala nanj tudi nemški odgovor. Naši uradniki pišejo pač zdaj, kakor vedo in znajo ali kakor hočejo. Pripeti se, da predstojnik urada včasih zavrne poročevalca, če hoče slovenski stranki nemški odlok doposliti. Toda taki slučaji so le bele vrane. Da pa slovenščine nezmožni poročevalec na občine slovenske sestavlja le nemške razglase, nad tem se pa n. pr. vsi okrajni glavarji ne spodtikajo, kajti pravijo, občine so jim podložni organi in morajo sprejemati tudi v nemščini pisane razglase. Ne vprašajo takrat, če občinski tajnik zna predstavljati, če ima časa dovolj za to. Če okrajno glavarstvo ne ume italijanščine, madjarščine, pošlje dotično pismo v Ljubljano deželni vladi v prestavo. Komu naj pa občina malo umljivo nemščino pošlje? Le mal prostorček je odločen slovenščini še po naših uradih. Bog ne daj še, da bi se slovenščina v notranje poslovanje utihotapila! O se je že prigodilo, da je neki urad pisal v slovenskem jeziku višjemu uradu, a je bil takoj zavržen, češ v notranjem poslovanji ni treba rabiti slovenščine. Nekateri uradniki to tako točno izpolnjujejo, da se trudijo, da od slovenskih strank došle uloge na nemški prevajajo, da ne bi došle na višje mesto v tem barbaričnem jeziku. Koliko slučajev bi se pri raznih uradih še moglo navesti, da bi se bolj, ako bi treba bilo, dokazalo, da ni še resnobe glede rabe slovenskega jezika. Pripetilo se je n. pr. da se je odločnemu slovenskemu zavodu pisalo od urada iz slovenskega kraja kar le po nemški, ali pa, da se je na pošti k slovenskemu imenu na pismu zahtevala še nemška prestava itd. Dandanes trebamo le dobre in resne volje, pa se bode pisalo vse pa slovenski, treba je le uradnikom naročiti: slovenski pišite. Dokler pa ne dojde uradnikom to naročilo, naj vsaj domoljubni Slovenci nemških odlokov ne vsprejemajo. V prvi vrsti naj pa sami na c. kr. urade slovensko pišejo. Kar je naprednih uradov, ti jim bodo tudi ustregli. K takim naprednim uradom spada c. kr. pošto-hranilni urad v Beči. Ta ima mej svojimi uradniki tudi izobražene Slovence. Piši na ta urad kratko ali

LISTEK

Blóдне duše.

Roman.

Češki spisal Václav Beneš-Třebitzký, preložil I. Gornik.

Drugi del.

I.

(Dalje.)

Srbeški Králíček majal je nad to novico še vedno neverjetno z glavo. Na zadnjem semnji v Slanem slišal je vender prav gotovo, da je tukajšnji puščavnik ležal pri božjem grobu nad mestom nekaj dnij mrtve. Ko so ga našli, začel je baje že gnjiti. Ni mu hotelo iti iz misli, da bi bil to on. A čez jedno uro prepričal se je o resnici čudovite novice.

Puščavnik prišel je Srbeč v Pozdeňani in z narodom Hřešiškim. Imel je res daljšo brado in belejšo kakor sneg. Le habit njegov bil je nekako slab, raztrgan, in coklje na noge privezane z vrvicami in nabasane s slamo ropotale so sumljivo, kakor ne bi hotele več služiti nogam starega moža.

V Srbič bilo je že itak vse po konci in jedva

se je četa upornikov prikazala pri prvi kočici stoječi na desno ob poti v Hřešice, pridrlo je vse sredi vasi. Može skinjali so kapice pred puščavnikom, s sosedi podajali so si roke, žene pa so ostale z otroki dalje, ne upajoč se približati otcu Jarolimu, o katerem so mislili povsod, kjer so ga poznali, da je v resnici svetnik, in da ne bo pozabil Podlesceva.

Kočica oca Jarolima stala je nekaj za zdajo cerkvico svete Trojice, katera na grebenu za Pozdjem na milje daleč gleda z belim, jasnim očesom v okolico. Ko jo je zadnjič prvokrat posetil, ni je skoro spoznal. Streho odnesli so adventni vetri, križ z zvoncev bil je pred puščavnico zvrnjen, in na klečalu sicer tudi v hudi zimi pokritem z mehkim mahom bila je triprstna skorja leda.

Pozdravljeni, oče Jarolím! — Molili smo že za vas!

„Molili? — Dobro ste delali, mili ljudje. In zato vas je Bog uslišal in me poslal mej vas. — Kristus vas poplačaj molitve za ubogega človeka, za starca, ki je v grehah spočet, v grehah potoval po vsem svetu in ki je vse, kar je delal, delal za božjo ljubezen, da bi našel v poslednjih dneh odpu-

ščenje, da bi mogel svojo dušo jedenkrat napojiti iz studenca večne milosti . . .“

„Imeli smo vas že za mrtvega!“

„Za mrtvega? — Bog, podolžitelj dnij človeških in minljivega življenja okratitelj vsemogočni, ni še zaprl knjige mojih računov. Dal mi je let, da bi se maščeval na zasmehovalcih svete vere njegove, da bi bil po njegovi volji plačevalec pravičen vsakemu, kdor je služabnike božje zasmehoval, kdor jih izganja iz njihovih bivališč, kakor iz dupelj zver, kdor jih preganja, da omedlevajo, kdor jim ne privošči oddihljaja, kdor ravna ž njimi kakor z zločinci . . . Jaz pa bom to voljo božjo izpolnil, jaz jo bom izvršil v tukajšnjem kraju proti komurkoli, potem stoprav uležem se k počitku lahkem. Tam na vrhu pod križem pri moji koči v senci stoletih smrek hočem pričakovati slavnega ustajenja . . .“

„Seveda mej nami, oče Jarolím, da bodo za vas naših otrok otroci molili, da se bodo vas naših vnukov vnuki spominjali!“

„Kočica moja je že na polu razrušena, kakor bi ondu petdeset let ne bilo človeške duše . . .“

„Pomoremo vam jo postaviti! Okrasili vam jo bomo, oče Jarolíme, kakor cerkvico.“

dolgo čisto slovensko ulogo, dobil boš takoj od njega v lepi slovenščini pisan odgovor. In glejte, kar je pri tem uradu, bilo bi lahko pri vseh uradih, ne samo v Ljubljani, ampak tudi v Gradci, Celovci, Trstu in na Dunaji samem. Slovencev je dosta, oni znajo poleg slovenskega jezika tudi druge jezike, ki se v teh mestih rabijo. Dajte jim službe ondu, s tem se izpelje po § 19. zjamčena enakopravnost.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani, 30. septembra.

Poslednji čas je bilo več sprememb mej višjim uradništvom, posebno v vodstvu deželnih vlad in namestništev. Sedaj se govori, da pojdeta v pokoj **dolenjeavstrijski** in **štajerski** namestnik. Prvi je nekda že najel stanovanje v Gradci, kjer bode užival pokojnino svojo. Te spremembe gotovo neso brez posebnega pomena. Morda se baš zaradi bližajočih se državnozbornih volitev vodstva deželnih vlad izročavajo novim in krepkejšim rokam.

Dne 6. oktobra snidejo se nemški poslanci **češkega** deželnega zbora v Pragi, da se posvetujejo, ali se naj še nadalje drže abstinenčne politike. Prejšnji dan bode pa eksekutivni odbor imel sejo. Dvojiti skoro ni, da se izreko za nadaljevanje pasivne politike. Čehi pa baje hočejo razveljaviti v deželnem zboru njih volitve, ako ne pridejo v določenem času, ko jih bode pozval deželni vrhovni maršal. Tako bodo prihodnje leto zopet volitve v nemških okrajih.

Vnanje države.

Konečni izid **srbskih** volitev še ni znan. Toliko je gotovo, da so radikalci dobili sijajno večino. Do sobote zvečer je bil znan izid 118 volitev. Voljenih je bilo 94 radikalcev in le 23 liberalcev. Naprednjaki glasovali so povsod za radikalce. — V Belgrajskem okrožju dobili so radikalci 5284, liberalci po 1699 glasov, torej so voljeni vsi štirje radikalni kandidati. V Šabaškem okraju dobili so radikalci 8975, liberalci 2008 glasov. Voljeni torej 4 radikalci in 1 liberalci, v Pažarevskem okrožju dobili so radikalci 11380, liberalci pa le 1902 glasa. Voljenih 5 radikalcev in 1 liberalci. V Knjaževškem okraju zmagali so radikalci z vsemi šestimi kandidati.

Avtonomijo zemstev bodo v **Rusiji** precej prikrajšali, kakor je pričakovati. Car je že potrdil dotični načrt ministra notranjih zadev in se bode kmalu predložil državnemu совету, da o njem izreče mnenje svoje. — Državni svet bode morda ugovarjal, toda na njegov ugovor se najbrž ne bodo ozirali.

Berolinski listi se jako jeze na Rusijo in dokazujejo, da **Rusiji Nemčija** nema za ničesa biti hvaležna. Tako trdi „Vossische Zeitung“, da je ruska politika prouzročila ponižanje Prusije pri Olumuci. Rusija je od nekdanj nasprotna združenju Nemčije, katero je imenoval car Nikolaj za lego revolucije. Leta 1848 so je ruski poslanik grof Brandenburg izjavil, da Prusija nema pravice postaviti se Nemčiji na čelo in bi to bilo tudi proti njenim koristim, ki le zahtevajo, da je pruski upliv na severu Nemčije tako velik, da preprečuje revolucijo. Ruski diplomat je celo pretel z ruskim posredovanjem.

Časopisu „Times“ se poroča iz Carigrada, da hoče **Turčija** vojno silo v miru pomanjšati na 100.000 mož. Sedaj ima v miru 250.000 vojakov. S takim pomanjšanjem vojske prištedila bi na leto 2 milijona funtov. Nam se vest o pomanjšani vojske ne zdi prav verjetna. Sedanji čas je preveč kritičen, da bi se državniki turški za kaj takega odločili.

Turčija baš potrebuje, da v miru precejšnje vojske, da zabrani, da kje ne bukne kak ustanek, saj je dovolj znano, da njeni podložniki posebno kristijanski neso nič kaj zadovoljni.

Boulanger se je proti sodelavcu lista „Gaulois“ izjavil, da še vedno upa, da doseže namen svoj. Sedaj je njegova stranka zares poražena, toda vsaka vojna ima več bitev. Boulanger se nadeja, da bode pri ožjih volitvah za zbornico **francosko** voljenih 60 pristašev njegovih. Mej republikani se bode v zbornici kmalu pokazal razpor, dočim bode manjšina složno postopala. Kmalu po razstavi pokazala se bode velika beda v deželi. Rouvier res zna dokazati, da je Francija s 600 milijoni letnega primanjkljaja cvetoča dežela, toda davkoplačevalci se bodo pa vendar jedenkrat naveličali. Nevolja bode v deželi vedno večja in čez pol leta bode glasneje klicali: „Vive Boulanger!“ nego sedaj.

Od **nemškega** državnega zbora zahtevale se bode večje svote za pomnoženje vojaške sile, da Nemčija ne zaostane za Francozi. Vojsko mislijo pomnožiti za 33 infanterijskih batalijonov in k temu primerno število družih vojaških čet. Pomnožiti hočejo baje posebno topništvo, ki je slabše od francoskega. — Nemškega cesarja bode v Atene spremljal tajnik vnanjih zadev grof Herbert Bismarck. Zaradi tega se sme sklepati, da to potovanje ne bode brez političnega pomena zlasti, ker misli cesar pohoditi Carigrad, kamor ga bode državnega kancelarja sin pač tudi spremljal.

Dopisi.

Iz Idrije 29. septembra. [Izv. dop.] Dne 22. septembra imeli smo zopet po dolgem odnosu dramatično predstavo, pri koji smo se izvrstno zabavali. Dolgo smo čakali, misleč, da bode kdo kaj omenil; ker je pa preteklo že skoro teden dni brez takega dopisa, zadoščajo naj te vrstice blagim čitateljem.

Predstavljal se je igra „Revček Andrejček“ in reči smemo, da so vse g. igralke in g. igralci prav dobro rešili svoje uloge. Razen gospe Borštnik-Zvonarjeve in g. Borštnika, kojih izvrstno igro smo zopet imeli priliko opazovati in razen domačih gg. diletantov in diletantov, ki so svojej ulogi vedno povsem kos, razveselil nas je posebno g. B., ki je imajoč ulogo Zmikovt Matije, igral prvkrat, a vendar tako izborno, da smo se kar čudili. To ti je komik, da ne najdeš kmalu takega. Igral je kaj živo, in zdelo se nam je, kakor da bi sami sedeli okoli mize pri Jekleni, in poslušali njegove dovtype. Sploh nam pri vsej predstavi ni manjkalo razvedrila, in smeh a tudi ploskanje se je pridno vrstilo.

Nekaj družega pa je, kar bi radi omenili tem potom. Dasiravno je trajala igra do najmanj ure, vendar smo opazili, da se je v prevodu mnogo izpustilo, in baš radi tega smo pogrešali tako potrebne zveze.

Pazljivi poslušalec skoro osupne, ko najedenkrat (sredi igre) nastopi Zvitorog (g. M.) v dialogu z Jeklenovo hčerjo Franico, (g. B.-Z.) in še le tu se spozna, do je on zalezoval D. mnovo (g. T.) ženo, Ano (gspc. S.) sestro Franičino. Zveza je tu nejasna kakor tudi nastop Jeklenov (g. V.), ko hoče odvesti Ano njenemu možu radi nezvestobe domov. Nejasne so potem tudi one krepke besede, s katerimi zavrne Jeklena Dómen, kajti poslušalec ne ve in tudi ne more soditi, jeli Ana nedolžna ali ne? A vse to bi moral človek že preje razsoditi! Uloge sploh bi se morale drugače razdeliti. Kaj velikokrat nastopi

Jeklen, Andrejček (g. B.) pogosto tudi hlapec Pavel (g. Vd.), mej tem ko imajo Ana, Zvitorog, Nosan (g. G.) in drugi kaj kratke uloge, osobito pa Jerica, ki nastopi samo v pričetku, tako, da človek pri dolgej predstavi skoro nanjo — pozabi.

Slovenski prevod se je mnogo okrajšal, a pri tem se ni pomislilo, da pri dobri igri ne sme biti nobena reč nepotrebna, zato se tudi igra krajšati ne more.

Toliko bodi v opombo, ne da bi hoteli grajati gg. diletantov in diletante, kajti tega neso krivi sami. Nasprotno smo kaj hvaležni kakor gospej Zvonarjevi in g. Borštniku za prijazen poset, tako tudi domačim gospicam in gospodom, ki se tako trudijo in nam s tem napravijo marsikako veselo uro.

Iz Hrušice, pošta Podgrad pri Ilir. Bistrici, 29. septembra. [Izv. dop.] Meseca julija tega leta obiskala nas je velika nesreča. Treščilo je v našo dekanijsko cerkev, napravilo mnogo škode in razrušilo močno oba altarja. Tudi ni še naša cerkev imela do sedaj nobenega velikega altarja, zato nam je iskrena želja, ga prej ko mogoče zgraditi. Vsa čast gre našemu prečastitemu gospodu dekanu Antonu Rogaču, ki z neumornim pogumom deluje in žrtvuje vse, da bi le pripravil cerkev v prejšnje stanje in vendar jedenkrat postavil veliki altar. Obrnil se je že zaradi tega do znanega Ljubljanskega kamnoseka, ki je napravil v čisto gotičskem slogu načrt in bi tudi za prav nizko ceno prevzel to delo. Toda cerkev naša je revna in nema nobenega premoženja, farmani pa vsled elementarnih nezdol samih v veliki revščini ne morejo pri najboljši volji posebno letos nič k uresničenju te zgradbe pripomoči. Obračamo se torej do milosrdnih naših sokristijanov ter prosimo v tej potrebi dobrovoljnih milodarov za zgradbo velikega altarja v naši hiši Božji. Bog povrni vsak mal dar tisočero. *)

*) Slovenske l'ste prosimo, da blagovoljno ponatisnejo ta dopis.

Pisma iz Pariza.

(Piše A. Bezenšek.)

XIX.

22. avgusta.

(Bastilja. Glavno pokopališče.)

Ko čujemo ime „bastilja“, vzbujajo se nam precej spomini groznih dogodov iz francoske zgodovine. Onim, ki imajo bolj živo domišljijo, se brž ko ne koža ježi pri teh spominih. Stopivšemu na mesto, (sedanji „place de la bastille“), kjer je stala nekdanj utrjena ječa Burbonov, bilo mu je nekako tesno pri srci, isto tako mojemu prijatelju Z. ki me je spremljal. Oba sva molčala; molčanje ob takej priložnosti tudi kaj znači. Še pisati me ni volja o teh čuvstvih, rajše se zanimam s fakti, tikajočimi se zgodovine te redke stavbe.

Na bastiljnem trgu je komaj še poznati v tlaku črta, kjer je stalo obzidje té nesrečne ječe. O njenej napravi in notranjej uredbi tudi ne bi znali mnogo, ako ne bi bil ob času revolucije, kadar je bila razrušena, neki Palloy napravil reliefnih posnetkov izklesanih iz samih kamenov te trdnjave (razvaline), katere so potem poslali v razne muzeje po deželi. Takov model je videti tudi v muzeju

„Križ je podrt, zvonec odtrgan!“

„Stešemo vam novi križ in nov zvonec vam damo uliti, ne skrbite, oče Jarolím. In zopet bode meji nami, kakor meji otroki!“

„A preje morate z manoj izvršiti božjo voljo do zadnje črke. Preje morate z manoj na zasmehovalce imena božjega.“

„Na gospódo, oče Jarolím“

„Da na gospódo, da se bodo vendar spomnili, da na nebu vlada Bog vsemogočen, trojedin in da ima na zemlji še za-se ljudstvo, vse ljudstvo, da Bog odločuje in kaznuje, da ne gleda na osobo, da se bodo spomnili, da so ljudske zlobe le nekaj časa, on sam pa jedini na vekov veke —“

„Amen“, pristavili so kakor iz jednega grla žene in moške.

V četrt ure pa je zrastle tolpa, katero je vodil otec Jarolím, za dobrih trideset glav. Koder so šli, povsod so se jim pridruževali, da jih je bilo iz treh gosposčin v tem kraju kar temà. Žene in otroci dihalo so doma prosteje, ker bo njihove moze in otce varoval vsega zlega mož, ki je slul, kjer so ga poznali, kot svetnik.

Iz Kornouza pobegnili so vsi gospodje. V

knežjem gradiči ni ostala živa duša. A otec Jarolím ognil se je z ljudstvom v stran v gozdove.

Nad črnimi borovci dvignil se je sem ter tja rudeč oblak — dim zapaljene lovske hiše ali pristave. Še više pa pod nebom krožile so ujede, zasmehljivo krokač nad pustošenjem v Podlesji. Na večer istega dne pa se krvave zarje neso hotele razpliniti, temveč rastle so bolj in bolj in razprostirale se širje in širje, da so oči od nenavadne rudečine mežikale. Nekje daleč goreli so brezdvobeno gospodski dvori. Metijar Rozhoda ni niti golim stenam odpustil. Ker ni mogel dobiti gospóde v roko, maščeval se je na njihovih stanovanjih.

Otec Jarolím obstal je najedenkrat na čelu tolpe, položil je roko na čelo in se potem obrnil k seljakom.

„Dřevít imamo že na desno... Da bi se mu izognili, ni možno! Do Kounova moramo priti! Tam bo glavna sila. Dospeti moramo do njih še danes. Podvizajmo se! To že itak slutijo, da jim gremo na pomoč. Svetijo nam na pot!“

Otec Jarolím korakal je v istem hipu zopet po gozdni poti, do polovice zameteni in vsled nedavnega mraza zamrli. Seljakom v kožuhih in kuč-

mah ni bilo ugodno. Na licih prikazovale so se jim velike potne kaplje. A misel, da gredó na gospódo, da se bodo maščevali za vse, kar so od njih pretrpeli vse življenje, krepila jih je bolj nego bi kdo mislil. Korakali so tiho, skoro brez besede, le včasih je drug drugemu kaj povedal, a takoj bilo je zopet slišati le škripanje njihovih obuval v snegu.

Otec Jarolím držal je v levici rožni venec in premikajoči se ustni njegovi svedočili sta o goreči molitvi puščavnikov.

Rudeči žar na vsem zapadnem obzorji svetil jim je skoro preveč jasno na pot. Biseri v snegu, ki se po dnevi leskečejo v srebernem svitu včasih prehajajoč v pestro barvo, podobni so bili krvavim kapljam. Lesovi na okrog molčali so v globoki tihoti, kakor bi bili popolnoma izgubili svojo večne veke jednako besedo, kakor bi jim bile v temnih glavah do dobra izmrle zamišljene pesmi, polne globokih stokov, prodirajočih z neprimerjalnimi akordi na dno duše potnikom v tukajšnjih samotah. Vender vedeli so dobro, čemu se jim ni niti veja niti vejica v njihovih kronah ganila. Kako pesem bi tudi zapeli temu ljudstvu? Zmagovalne niso mogli, vesele niso umeli in smrtne — niso hoteli. (Dalje prih.)

19 „Córnsualet“. Tudi na južnej strani Martovega polja je dober model bastilje zajedno z vrati in ulico sv. Antona (v razmeru 3:2) postavljen takil, kakor je bil pred l. 1789.

Bastiljo je začel staviti Karol V. l. 1369. V začetku ni bilo družega nego utrjena vrata, potem je postal okrepljen grad z osmimi stolpi. Ti se bili zvezani z močnimi zidovi, tako visokimi, kot stolpi. t. j. 23½ m. Zidovi pri stolpih bili so 2 metra debeli a drugi 3 metre. Oko'u zidovja bil je širok jarek, skoro zmirom brez vode; ter je bil zopet obdan z obzidjem, 12 metrov visokim. Na južnej strani bila sta nad jarkom napravljena dva mosta, katere so mogli vzdigovati, kedar jih neso potrebovali; jeden od teh je vodil do velikih, drug do postranskih manjih vrat.

Kdor je hotel priti v bastiljo, moral je iz ulice sv. Antona: 1. pod svodom orožnega magacina; 2. skozi tesno pot, ki je vodila do arzenala, imenovano „cour du passage“; 3. preko prvega podvižnega mosta do vrat zvanjega dvora, kjer je stanoval upravitelj (gouverneur) bastilje; 4. potem se je še le prišlo po oviniki do dvojnega podvižnega mosta, o katerem sem govoril malo poprej.

Notranjost trdnjave bila je razdeljena s povprečno stavbo, katero je postavil Ljudevit XV., na dva dvora. Prvi dvor je meril 33 m dolžine in 23 širine. Iz njega bil je pristop do šestih stolpov. Drugi dvor (cour des puits = dvor vodnjakov) bil je skoro za polovico manjši. Od tukaj se je hodilo v druga dva stolpa. Vsaki od teh stolpov je imel svoje ime; mej njimi se je imenoval jeden — „tour de la liberté“. Grozna ironija! Stolpovi so imeli po pet nadstropij, vsako za ječe namenjeno. V najgornjih, ki so bili neposredno pod ravnim krovom bila je po leti največja vročina, po zimi najhujši mraz; zato so se jih posebno bali. Imenovali so jih „calottes“. V obče pa so bile te ječe jako vlažne in so imele samo jedno špranjasto okno z izgledom na jarek.

V bastilji bilo je 50 sob za jetnike; včasih so zapirali po dva in dva skupaj. 14. julija 1789., ko je narod prevzel bastiljo, našli so noter samo sedem jetnikov. A razpad te trdnjave ni dal povoda za osvobojenje, samo tega neznatnega broja, nego donesel svobodo tudi vsem onim, ki so bili brez obsodbe zaprti po drugih ječah cele države, in je storil konec svojevoljnemu vladanju. Nehalo je izdavanje zloglasnih „lettres de cachet“, katere so dobivali od kraljev razni ljubimci in ljubovnice, da so mogli po svoji volji zapirati nekatere jim neljube osebe brez preiskave — in brez sodnijske razsodbe. Nekateri so ostali tam po nedolžnem do smrti. Zatorej se je ugnezdila nad narodom taka nevolja ne samo proti onim, ki so prizadevali te krivice, nego celo proti utrjenej ječi. Dne 14. julija 1789 je bil torej dan, ko se je narodu jeza ohladila.

Kamenje razvalin so porabili za zidanje mosta „dela Concorde“, a na mestu, kjer je stala bastilja, sklenili so postaviti spomenik. Narodno sebranje l. 1792. je to odobrilo in napravil se je načrt od Cheignéja, ki se pa ni izvel. Napoleon postavil je l. 1810. tam vodnjak v obliki velikega slona, litega od topov, zaplenjenih na Španjolskem. Ta je stal do julijskega kraljestva. Ljudevit Filip dal je napraviti osnove za današnjo soho, ki se na tem mestu vzdiguje, v spomin borcev, palih za julijske revolucije. Čudno je torej, da današnja soha, ki se zdi kot da obistinja načrt Cheignéjev, ni povzdignjena na čast zmagovalcem bastiljskim, niti v spomin dne 14. julija, nego kakor pravi nadpis: „A la gloire des citoyens français qui s'armèrent et combattirent pour la défense des libertés publiques dans les mémorables journées des 27, 28. et 29. juillet 1830“ (V slavo francoskih državljánov, kateri so se oborožali in bili za obrambo javne svobode v znamenitih dneh 27., 28. in 29. julija 1830.)

Soha je od brona, ima 4 m premera ter je znotraj votla. Do vrha (39 m) vodi 240 stopnic. Izpelan je umetno. Korintski „kapitélj“ je vlit od jednega kosa in tehtal 11.000 kg. Ob podnožji leži lev in se vijo cvetne kite (guirlande) katere drže hijene. Na vrhu je „genij svobode“ od Dumonta. Cena mu je 1.303.000 frankov. Ko so ga spravljali iz livarne na trg z 12 konji, začeli so ti pešati ter neso hoteli naprej; a množica je sama pristopila ter zavlekla mej veselim vriskanjem soho na opredeljeno mesto. (Konec prih.)

Domače stvari.

— (Mestna hranilnica Ljubljanska.) Vabilo k slavnostni seji upravnega odbora mestne

hranilnice Ljubljanske povodom nje otvoritvo dne 1. oktobra 1889 ob 8. uri zjutraj v mestni dvorani (drugo nadstropje). Program. 1. Pozdrav predsednika upravnega odbora mestne hranilnice Ljubljanske. 2. Nagovor g. župana glavnega mesta Ljubljanskega. 3. Prisega uradnikov mestne hranilnice. 4. Nagovor predsednika upravnega odbora in otvoritev mestne hranilnice.

— (Društvo „Pravnik“ v Ljubljani.) Društvenega shoda zadnjo soboto zvečer se je udeležilo 20 družtenikov. Načelnik dr. Papež je nagovoril zbrane, potem pa podelil besedo društvenemu odborniku g. dr. Ferjančiču, ki je v 1½ ure dolgem prostem govoru razkladal načela in važnejša ustanovila „novega kazenskega zakona“ ter ob jednem kot član dotičnega odseka na Dunaji zavračal ugovore, katere nemško-liberalni dnevniki dvigajo proti načrtu. Pravniki so ta poučni govor poslušali s posebnim zanimanjem ter konečno po nasvetu načelnikovega govornika odlikovali z živahnim priznanjem. (Govor priobči „Slov. Pravnik“ po stenogramu.) K dnevnemu redu je potem g. dr. Majaron dokazoval, da je treba izpremeniti § 7 društvenih pravil ter da kaže redno glavne skupščine imeti koncem decembra ali začetkom januarja vsakega leta, ne pa septembra meseca. Če skupščina prihodnjo soboto temu pritrdi utegne tudi skleniti, da se ostali naznanjeni dnevi red (poročila, proračun in volitev preloži na dan skupščine, ki bode sklicana na podlagi izpremenjenih pravil. Tem nasvetom ni bilo izraženega protivja, samo g. notar Gogola je pojasnil, da se je glavna skupščina v pravih določila za september, ter je to najugodnejši čas za vnanje društvenike, ki bi se hoteli udeležiti zborovanja. Ko je bil g. dr. Papež opozoril še, da je želeti prihodnjo soboto obilne udeležbe, bil je s tem završen dnevi red. Kasneje je g. dr. Šušteršič v obliki napitnice izrekel priznanje in zahvalo pravnikov gosp. dr. Jakobu Kavčiču za njegov kazenski zakon z dodatki, ki je te dni izišel kot prvi zvezek društvene zbirke slovenskih zakonov. Navzočni so iskreno pritrdili tej zdravici, a g. dr. Kavčič je na to v daljšem govoru razložil, odkod ta ideja, ki je bila spočeta še pred postankom društva, naglašal tudi, koliko pomena ima za slovensko prakso taka priročna zbirka, in naposled izrazil upanje, da se bodo osobito mlajši pravniki po tej zbirki vadili prepotrebni doslednosti v slovenskih izrazih. — Shod se je završil z željo, da se skoro snidemo.

— (Umrl) je v Novi vasi tik Ptuja gospod Tomaž Rebersak, posestnik, trgovec in zastopnik banke „Slavije“; bil je v najhujših časih vnet pristash narodne stranke, in vzgled slovenskega kmeta!

— (Graško vseučilišče) brojilo je v preteklem poletnem šolskem tečaju 1311 slušateljev, in sicer: 112 bogoslovcev, 504 pravoslovcev, 540 medicincev, 67 modroslovcev in 88 farmacevtov (lekarničarjev.)

— (Nova kaznilnica.) V Mariboru otvorili bodo 1. oktobra t. l. novo, jako pripravno sezidano kaznilnico, katera ima prostora za 500 kaznjencev. Pri blagoslovljenji domače kapele dne 4. oktobra t. l. prisoten bode baje tudi pravosodni minister grof Schönborn.

— („Slovenskega pevskega društva“ odbor) osnoval se je v zadnji seji dne 18. t. m. takole: Gospod M. Lešnik, predsednik, dr. Fr. Jurtela, podpredsednik; gg. A. Klobučar, denarničar; Fr. Copf, arhivar; Fr. Suher, tajnik. Vnanji odborniki so: gg. dr. Fr. Gross (Ljubljana), dr. G. Ipavec (Št. Jurij j. ž.), dr. Sernec (Celje), Slavko Fliess (Pilštani).

— (Plemenske muricodolske bike), ki jih je kmetijska družba kranjska v soboto v hotelu „Pri bavarskem dvoru“ na prodaj postavila, kupili so naslednji gg. posestniki: Andrej Remškar, župan na Brezovici pri Ljubljani, Fran Oven iz Podsmereke, Anton Jutihar z Blok, Ivan Dolinar iz Kozarja in Martin Petrič iz Logatca.

— (Gospod Detter) nas prosi konstatovati, da je ubegli knjigovodja, ki je poneveril do 900 gld. bil Viktor Scheicher, zadnji čas trgovec v Celji, ne pa sedanji g. knjigovodja.

— (Vreme) je jako neprijetno. Od včeraj opoldne neprestano dežuje, po noči pa je več ur lilo. Ljubljana je močno narasla in barjani bodo zopet prizadeti.

— (V Sodrašici) otvori se jutri, dne 1. oktobra brzozjavna postaja.

— (Vabilo.) Podružnica sv. Cirila in Metoda za Kotmaroves in okolico bode imela v nedeljo dne 6. oktobra 1889. l. ob 3. uri popoldne svoj shod v Hodišah v Kramarjevi gostilni po sledečem dnevnem redu: 1. Pozdrav predsednika. — 2. Slučajni govori in nasveti. — 3. Vsprejem in upisovanje udov. — 4. Prizor: „Ali smem Slovenec biti?“ Po zborovanji deklamacije in prosta zabava. Vsi udje te družbe, kakor tudi vsi rodoljubi in oni, ki želijo pristopiti, se uljudno vabijo, da bi ta shod v prav obilnem številu počastili Načelnistvo.

— (Nagrajenje konj v Tolminu) dne 25. septembra t. l. Nagrade za kobile z žrebeti so dobili: Andrej Kobal iz Ponikve 35 gld., Janez Lapajne 20 gld., Jakob Gregorčič iz Krna 15 gld. Srebrni svetinji: Josip Lipušček iz Loma in Janez Volarič iz Sužida. Za 3 in 4 leta stare breje kobile: Janez Strgar iz Starega Sela 25 gld., Janez Savli s Kala 20 gld., Janez Laharnar s Police 15 gld. Srebrni svetinji: Anton Sovdat iz Smasti in Alojzij Žagar z Žage. Za mlade 1 in 2letne kobile: Andrej Kranjc iz Kobarida 15 gld., Anton Vogrič iz Šembiške Gore 10 gld., Janez Šekli iz Livka 10 gld. Srebrni svetinji: Miha Šorli iz Podmelca in Peter Miklavč iz Iderske.

— (Nagrajanje konj v Gradiški) dne 26. septembra t. l. Nagrade so dobili in sicer za kobile z žrebeti: Anton Famea iz Čioprisa 35 gld., Anton Paskarol iz Vermelja 25 gld., Jakob Toso iz Tapoljana 15 gld., Dom. Puntin iz Ogleja 15 gld. Srebrni svetinji: pl. Ritterjevo oskrbnistvo v Monasteri in Henrik Šnabl iz Gorice. Za mlade breje kobile: Fran Beloš iz Fiumicela 25 gld., Lovro Kolouti iz Tržiča 20 gld., Dom. Kabas iz Romansa 15 gld., Josip Mrsut iz Rude 15 gld. Srebrni svetinji: pl. Jakob Panigaj iz Škodovaka in Janez Donda iz Ogleja. Za 1 in 2letne kobile: Janez Ferezin iz Rude 15 gld., Fran Kastelan iz Fare 10 gld., Janez Beneš iz Pierisa 10 gld. Srebrni svetinji: Jakob Toso iz Tapoljena in Dr. K. Gregoruti iz Fiumicela.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 29. septembra. Londonski telegrami javljajo, da se bode novo rusko posojilo mej drugim porabilo za plačilo Lebel-ovih pušk, katerih je bilo že junija meseca 500.000 gotovih. — Ruska vlada uamerava nekda še posebe najeti veliko domače (notranje) posojilo za podkrepljenje vojske, mornarice in trdnjav ob mejah.

Trst 29. septembra. Uprava Lloydova namerava zgraditi tri ali štiri nove ladije in v ta namen vzeti dva milijona na posodo.

Praga 30. septembra. Danes pričela je porotna obravnava proti 30 izgretnikom iz Kladnega povodom krvavih izgrediv na svetega Rešnjega Telesa dan.

Beligrad 29. septembra. Kraljica Natalija danes popoldne semkaj dospela. Na nabrežji čakala je mnogobrojna množica občinstva, ki je došlo kraljico z naidušenimi živoklici pozdravljalo. Oficijalnega vsprejema ni bilo. S kraljem Aleksandrom snide se kraljica najbrž jutri. Kraljica Natalija stanuje pri gospej Bučetičevij, kakor je že sprva bilo določeno.

Dunaj 30. septembra. „Politische Corr.“ ima vest iz Belegagrada: Sestanek kraljice Natalije s kraljem Aleksandrom določen na danes dopoldue, vršil se je po naročilu Milanovem v prisotnosti guvernerja in kraljevih adjutantov. Mati kraljica se doslej še ni hotela zavezati, da bi le nekaj časa v Belemgradu bivala. Ruski poslanik Persiani je kraljico obiskal.

Razne vesti.

* (Tatvina.) Iz Budimpešte se 27. septembra t. l. javlja: V Lugosu ukrali so včeraj po noči nepoznati lopovi iz obeh tovarnih blagajnic avstro-ogerske državne železniške družbe 1300 gld.

* Konzula — oderuha obsojena.) Iz Königsberga se 25. septembra t. l. poroča: Po 12 urni obravnavi prisodilo je včeraj tukajšnje sodišče imejteljema tvrdke „Konrad Friderik Jakobi“: danškemu konzulu Konradu Gaedickeju in konzulu zjedinjnih držav Robertu Gaedickeju zaradi oderuštva po štirimesečni zapor, 3000 mark globe in povrnitev sodnih stroškov. Ta obsodba vzbuja tem večjo pozornost, ker sta živela obsojenca v jako ugodnih denarnih razmerah.

„LJUBLJANSKI ZVON“

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Loterijske srečke 28. septembra.

Na Dunaji: 49, 48, 12, 5, 68.
V Gradci: 54, 46, 33, 24, 3.

Tuje i:

29. septembra.

Pri **Maltai**: Sauschburg, Wagner, Königsberg, Botsch, Pavlin, Weber, Schiffer z Dunaja. — Pirkmayer iz Solnograškega. — Sink iz Zagorja. — Barčič z Reke. — Obereigner iz Šneperka.

Pri **Sionu**: Glanz z Dunaja. — Waltner iz Bero-lina. — Pibrovi iz Podnarta. — Pirkner iz Ljubljane. — Schubert iz Draždan. — Eisler iz Velike Kaniče. — Ro-ther iz Solnograškega.

Pri **avstrijskem cesarju**: Kroat iz Tržiča. — Prele iz Komna. — Škofic z Dunaja.

Pri **Južnem kolodvoru**: Elze, Reber iz Trsta. — Prinzig iz Velikoveca. — Reber iz Šmohora.

Umrli so v Ljubljani:

29. septembra: Jožefa Buriak, kájžarjeva hči, 3 mes., Hauptmanca št. 9, za jetiko.

Tržne cene v Ljubljani

dne 28. septembra t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 66	Špeh poven, kgr.	65
Rež,	5 33	Surovo maslo,	50
Ječmen,	4 66	Jajce, jedno :	3
Oves,	2 83	Mleko, liter	8
Ajda,	5 —	Goveje meso, kgr.	54
Proso,	4 66	Telečje	60
Koruza,	5 —	Svinjsko	60
Krompir,	2 50	Koštrunovo	32
Leča,	12 —	Pišanec.	35
Grah,	13 —	Golob	18
Fizol,	11 —	Seno, 100 kilo.	2 23
Maslo,	78 —	Slama,	2 28
Mast,	70 —	Drva trda, 4 metr.	6 60
Špeh frišen	60 —	„ mehka, 4 „	4 20

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
28. sept.	7. zjutraj	734.0 mm.	6.6° C	sl. svz.	jas.	0.00 mm.
	2. popol.	731.5 mm.	16.2° C	sl. jz.	d. jas.	
	9. zvečer	729.0 mm.	12.6° C	sl. jz.	obl.	
29. sept.	7. zjutraj	725.3 mm.	9.8° C	sl. jz.	obl.	6.50 mm.
	2. popol.	724.6 mm.	12.6° C	sl. jz.	dež.	
	9. zvečer	725.8 mm.	9.2° C	sl. svz.	dež.	

Srednja temperatura 11.8° in 10.5°, za 2.1° in 3.3° pod normalom.

Dunajska borza

dne 30. septembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 84. —	gld. 83.80
Srebrna renta	84.70	84.65
Zlata renta	110.60	110.60
5% marcna renta	99.60	99.65
Akcije narodne banke	922. —	921. —
Kreditne akcije	308.30	307.75
London	119.70	119.70
Srebro	—	—
Napol.	9.48	9.48 1/2
C. kr. cekini	5.67	5.67
Nemške marke	58.40	58.37 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	132 gld. 75 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100 „	174 „ 50
Ogerska zlata renta 4%	100 „	35 „
Ogerska papirna renta 5%	95 „	20 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	122 „
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	120 „	20 „
Kreditne srečke	100 gld.	182 „ 25
Rudolfove srečke	10 „	20 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „	189 „
Tramway-društ. velj 170 gld. a. v.	231 „	—

Trgovsk učenec

iz dobre hiše, najmanj 14 let star, **vsprejme se takoj v trgovino mešanega blaga**

L. Schwentner-ja na Vranskem (Franz) na Štajerskem. (796—1)

Št. 7704.

(784—3)

Objava.

Pri c. kr. deželnem kot trgovskem sodišči v Ljubljani so se v združnem registru pri firmi „Prva kranjska mlekarska zadruga, registrovana zadruga z omejenim poroštvo“ vršili sledeči vpisi:

1.) Da so bili pri volitvi dne 28. aprila 1888 voljeni v združno načelstvo sledeči čla-novi: Janez Baumgartner, Janez Kosler, doktor Jožef Kosler, Franc Povše, Gustav Pirc, Jožef Franc Palme in Franc Jarc in da se je prejšnji član Henrik baron Lazzarini izbrisal;

2.) da je bila pri velikem izvanrednem zboru društva dne 10. aprila 1889 sklenena razdružba zadruge;

3.) da so bili pri istem velikem zboru postavljeni kot likvidatorji Janez Baumgartner, Franc Povše, dr. Jožef Kosler, Gustav Pirc, vsi iz Ljubljane, Janez Stembay iz Tomačeva in Janez Lenarčič z Vrhnike.

Ob enem se povabijo upniki v zmislu §. 40 postave z dne 9. aprila 1873 št. 70 drž. zak., da se oglašé pri društvu.

V Ljubljani, dne 23. septembra 1889.

Klet v najem

odda se takoj

v Spodnji Šiški „Pri raci“ h. št. 14.

Letna najemščina 50 gld.

(780—3)

Boštjan Tome.

120 gld.

in ne več se zahteva najemnine na leto za

prodajalnico

s sobo, kuhinjo in magacinom, ležečo ob okrajni cesti, poleg farne cerkve in jedijo v občini.

Ponudbe naj se določijo g. Ivanu Krajinu v Št. III p. Velenji (Štajersko). (797—1)

Služba opravnika

(šaferja, vavpta)

z nastopom 1. novembra t. l. odda se na de-želni vinarski, sadjarski in poljedelski šoli na Grmu pri Novem Mestu. Službina znaša na leto 360 gld. v denarji. Prosto je stano-vanje, prosta kurjava in svečava. S službo spojen je tudi užitek deputatnega vrta. Službe zmožni po-šljejo naj svoje prošnje podpisnemu vodstvu do 20. oktobra t. l.

Vodstvo deželne vinarske, sadjarske in poljedelske šole na Grmu pri Novem Mestu, dne 29. septembra 1889. (799—1)

Zastopstva

nastavi velika zavarovalnica za življenje, ki je na dobrem glasu, z jako ugodnimi pogoji. Le zaupanja vredne in v poslovanji izvedene osebe blagovolijo naj poslati njih naslove pod: „Assou-ranz 4884“ na Annoncen-Expedition von Heinrich Schalek na Dunaji. (765—3)

Razpis službe.

Pri podpisani okrajni bolniški blagajnici raz-pisuje se s 1. novembrom 1889. l. služba

zdravnika-kirurga.

Letna plača je 1000 gld., 400 gld. pavšala in slučajno tudi prosto stanovanje

Dokumentirane prošnje uložé naj se do dne 15. oktobra t. l. pri podpisani okrajni bolniški blagajnici z dokazom izvršnih šol in zmožnosti slo-venskega in laškega jezika.

Okrajna bolniška blagajnica v Nabrežini, dne 24. septembra 1889.

(779—3)

Podpredsednik: Persoglio.

Prostovoljna javna dražba.

V vasi **Pržan h. št. 4** ob kantonski cesti **Do-brovski** vršila se bode

v petek dne 4. oktobra

dopoludne ob 9. uri na lici mesta **javna dražba.**

Prodajala se bodo

hišna poslopja in gozdi.

Kupci se vabijo.

(800)

Prostovoljna javna dražba.

Stoindvajset veder starega

dolenjskega in hrvatskega vina

prodajal bodem na prostovoljni javni dražbi v **četrtrek dne 3. oktobra v Udmatu h. št. 5**, poleg znamenja. Oddala se bode tudi dobro obra-njena **vinjska posoda**, „polovnjaki“, „štrinjaki“ in večji sodi. — **Začetek dražbe ob 9. uri dopoludne.** — Vabim čast. p. n. kupce.

(791—2)

Lastnik.

DR. VALENTINA ZARNIKA **ZBRANI SPISI**

I. ZVEZEK:

PRIPOVEDNI SPISI.

UREDIL

IVAN ŽELEZNIKAR.

Vsebina: Životopis dr. Valentina Zarnika. — Ura bije, človeka pa ni! — Maščevanje usode. — Razni spisi: Iz državnega zbora. — Pisma slo-venskega turista.

Knjižica je jako elegantno, po najnovejšem uzorci in res krasno vezana. — Utisnena je na sprednji strani podoba dr. Zar-nikova v zlatu in pridejan tudi njegov lastnoročen podpis. — Cena knjižici je 1 gld., s pošto 5 kr. več. — Dobiti je v „NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dragotin Hribar.

ILUSTROVAN **NARODNI KOLEDAR**

za leto 1890.

Uredil, izdal in založil Dragotin Hribar.

Dobiva se v „Narodni Tiskarni“ in v bukvarnah J. Glontini-jevi in M. Gerber-jevi v Ljubljani. Naroča se pa lahko v vseh bukvarnah.

== Cena 45 kr., po pošti 50 kr. ==

Vsebina: Popolen kalendarij, koledar, kateremu so pridejana tudi slo-vanska imena, in cerkveni koledar. Nadalje: Genealogija cesarske hiše. Sedanji vladarji evropski. Vojvodina Kranjske. Vsi deželni zastopi, deželni odborniki, deželni poslanci, mestni odborniki, načelniki uradov, c. kr. notarji, advokati itd. Splošne določbe c. kr. pošte. Brzojavni cenik. Lestvica za pristojbine kolekov. Sejmi na Kranjskem. — Zabavni del: Naši zaslužni možje. Božja pota Slovencev. V noči Rusalk. Ogled po svetu: Dogodki v Srbiji. Razstava v Parizu. Boulanger. Orijentalna železnica itd. Smešnice. — Naznanila.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.